

Arrest

nr. 229 334 van 27 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus op 18 mei 2018 verkregen heeft in Griekenland met een daaraan gekoppelde verblijfstitel geldig tot 27 juni 2021.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

4. Verzoeker herhaalt zijn eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Griekenland en verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie. De Raad merkt op dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee hij echter de gedane vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing.

Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Via een aanvullende nota van 15 april 2019 heeft verzoeker foto's overgemaakt die de precare toestand in Griekenland zouden aantonen. Het zouden foto's betreffen van het opvangcentrum waar verzoeker diende te verblijven tijdens zijn verblijf in Griekenland. Verder wenst hij hiermee aan te tonen dat de huidige vluchtelingencrisis een invloed zou hebben in Griekenland en de vluchtelingen daar in erbarmelijke toestanden dienen te overleven. De Raad merkt op dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk kunnen zijn, zoals ook zou blijken uit de voorgelegde foto's, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota van 30 april 2019 dat hij via het attest van zijn psycholoog wenst aan te tonen dat hij gestart is met psychologische begeleiding en dit naar aanleiding van zijn kwetsbare medische situatie. Hij wenst hiermee ook aan te tonen dat hij de noodzaak heeft aan psychologische begeleiding en dat hij deze in Griekenland niet krijgt. De Raad merkt op dat verzoeker hiermee echter niet concreet aantoont dat hij daadwerkelijk verhinderd is geweest of zou zijn om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, zoals toegang tot de gezondheidszorg voor de behandeling van zijn psychologische problemen.

7. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 augustus 2019, voert verzoekende partij aan dat zij niet kan akkoord gaan met de bestreden beslissing nu zij wel degelijk een oprechte inspanning heeft geleverd om in Griekenland te overleven. Zij wijst er op dat zij door de Griekse autoriteiten verplicht werd om een verzoek in te dienen nadat zij samen met andere vluchtelingen voor 40 dagen werd aangehouden. Verzoekende partij wijst voorts op haar persoonlijke medische problemen en het feit dat zij hier medische verzorging krijgt. Tot slot stelt zij dat zij zeer diep heeft gezeten en wijst zij ook op haar kwetsbaar profiel. Zij verwijst hier ook naar het medisch attest dat zij heeft doorgestuurd.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die vermogen afbreuk te doen aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Ze beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opnieuw verwijzen naar haar kwetsbaar psychologisch profiel en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, doch slaagt er niet in hetgeen in de beschikking van 8 augustus 2019 en eerder in de bestreden beslissing werd vastgesteld in een ander daglicht te plaatsen.

4.3. De Raad herhaalt dat verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

In het licht van het EU-*acquis*, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partij, die subsidiaire bescherming heeft verkregen in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

4.4. De Raad wijst er opnieuw op dat, net zoals in voornoemde beschikking werd opgemerkt, het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat, *in casu* Griekenland, werd verleend, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest "*Ibrahim e.a.*" van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer). Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

De verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C- 297/17, C- 318/17, C- 319/17 en C- 438/17, "*Ibrahim e.a.*", § 90),

waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Ze oppert ter terechtzitting weliswaar op algemene wijze wel degelijk een oprechte inspanning te hebben geleverd om in Griekenland te overleven, doch ontkracht, noch weerlegt hiermee de motivering in de bestreden beslissing waarbij de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekende partij haar persoonlijke situatie in Griekenland op goede grond o.a. het volgende heeft vastgesteld:

"In het bijzonder verklaart u tijdens de asielprocedure in een tentenkamp voor vluchtelingen te zijn gehuisvest waar het in de zomer warm was, in de winter koud en waar maar drie uur per dag water voorhanden was. Verder geeft u aan dat u weliswaar drie maaltijden per dag kreeg, doch dat de kwaliteit van het voedsel ondermaats was en u lang diende aan te schuiven hiervoor (CGVS p.4, 6). U verklaart eveneens dat u nood had aan psychologische begeleiding, maar dat u deze niet kreeg in Griekenland (CGVS p.6). Dient in dezer te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk opvang kreeg in Griekenland en u daarenboven 90 euro per maand kreeg om u te helpen in uw behoeften te voorzien. Na het bekomen van uw statuut kon u zich inschrijven op een wachtlijst om een woning te bekomen, in tussentijd kon u nog steeds in het vluchtelingenkamp verblijven (CGVS p.5). U geeft verder aan dat het de bedoeling was werk te zoeken, maar er was geen werk, zo stelt u. U gevraagd wat u in dezer hebt ondernomen, geeft u aan dat u een keer geprobeerd hebt in een restaurant in het centrum aan werk te geraken, doch toen de eigenaar te kennen gaf geen vluchtelingen te willen zien, staakte u verdere pogingen om aan werk te geraken. U gevraagd of u geprobeerd heeft zich de Griekse taal eigen te maken geeft u aan in dezer niet veel inspanningen te hebben verricht, 'ik moest voorzichtig zijn om niet gek te worden', zo stelt u (CGVS p.4-5). Blijkt uit uw verklaringen dat u nu niet bepaald doorgedreven inspanningen hebt verricht om zich in Griekenland te vestigen en een leven op te bouwen. Wat betreft uw verklaring geen psychologische bijstand te hebben gekregen geeft u aan dat u weliswaar een afspraak maakte bij een psycholoog, doch zo stelt u 'er waren bejaarden en mensen die deden alsof en mijn afspraak werd telkens verzet', een andere psycholoog bij wie u te rade ging, zou u hebben weggestuurd (CGVS p.6). Uit uw verklaringen kan bezwaarlijk worden afgeleid dat men u niet zou hebben willen helpen en lijkt het er eerder op dat men te kampen had met een groot aantal aanvragen die niet onmiddellijk behandeld konden worden. Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden." (eigen onderlijning)

Het argument ter zitting van verzoekende partij wel degelijk een oprechte inspanning te hebben gedaan om in Griekenland te overleven, valt aldus niet te rijmen met hetgeen uit haar eerdere verklaringen en uit haar gedragingen blijkt. In dit verband dient er ook op te worden gewezen dat verzoekende partij reeds korte tijd nadat zij er 18 mei 2018 subsidiaire bescherming verkreeg Griekenland heeft verlaten, en zij hier enkele maanden later (al) op 28 augustus 2018 in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Hieruit blijkt aldus dat eenmaal zij een status had, ze geen serieuze pogingen heeft ondernomen een toekomst in Griekenland op te bouwen. Verzoekende partij toont het tegendeel geenszins aan.

4.5. Met betrekking tot verzoekende partij haar psychologische/medische problematiek, in welk verband zij per schrijven van 12 en 13 november 2019 aanvullende nota's neerlegde met hierbij gevoegd een 'attest psychologische begeleiding' van een psycholoog van het OCMW Gent van 11 november 2019, een schrijven van het Gentse CAW van 13 november 2019 waarin zonder enige verdere uitleg gewag wordt gemaakt van "een vermoeden van posttraumatische stressstoornis" en voorts enkele getuigenissen van personen die verzoekende partij hier in België mee ondersteunen en opvolgen, merkt de Raad vooreerst op dat het betreuwenswaardige feit dat verzoekende partij met psychologische moeilijkheden te kampen heeft niet wordt betwist.

Echter, dit doet geen afbreuk aan de grond in de beschikking van 8 augustus 2019 waar eerder werd opgemerkt: "Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota van 30 april 2019 dat hij via het attest van zijn psycholoog wenst aan te tonen dat hij gestart is met psychologische begeleiding en dit naar aanleiding van zijn kwetsbare medische situatie. Hij wenst hiermee ook aan te tonen dat hij de noodzaak heeft aan psychologische begeleiding en dat hij deze in Griekenland niet krijgt. De Raad merkt op dat verzoeker hiermee echter niet concreet aantoonst dat hij daadwerkelijk verhinderd is geweest of zou zijn om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op

bepaalde basisvoorzieningen, zoals toegang tot de gezondheidszorg voor de behandeling van zijn psychologische problemen." Uit de eerdere verklaringen van verzoekende partij aan de commissaris-generaal blijkt namelijk dat zij wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Griekenland, zo kreeg ze er afspraken bij een psycholoog, minstens dient vastgesteld dat verzoekende partij het tegendeel niet aantoonde en geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat zij in Griekenland geen toegang had tot medische/psychische zorgen.

Wat de beoordeling van verzoekende partij haar medische/psychische gezondheidstoestand *an sich* betreft, die ook in de neergelegde getuigenissen wordt beschreven en belicht, dient zij zich hiervoor te richten tot de daartoe geëigende procedure voorzien in artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS